

ко шеги е правилъ, колко сж се смѣли. Охъ, то неговата и нейната мжка сж като морето голѣми, — що да се прави, станалото станало, умрѣлия отъ гроба нѣма да се върне. Защо бѣга отъ нея, защо не ѝ продума?

Тя бѣше горе на баира и погледна: подъ брѣста стои свекъръ ѝ. И какво прави? Отпусналъ глава на колѣнетъ си, мисли. Или ще обърне очи нагоре — клонетъ на брѣста ли гледа, или къмъ небето поглежда?

Милена е близо до него, но той не я забелязва. Но ето видѣ я, пообърна се налѣво, пообърна се надѣсно, каточе гледаше де да се скрие, и стана.

— Тейко! Тейко! — извика Милена.

Вълкадинъ забърза, следъ него и тя. По-настигна го, той чуваше стѣпкитъ ѝ, но пакъ не се обърна.

— Тейко, чакай ... Що бѣгашъ отъ мене? Тейко, моля ти се, тейко ...

Той все вървѣше като да бѣше глухъ. Обхваната отъ мжка, Милена заплака съ гласъ. Тогава той се обърна — високъ, съ брада, черна по краищата, бѣла въ срѣдата, съ тежъкъ, дрѣпнатъ навжтре погледъ, замисленъ. И пакъ не каза нищо.

— Човѣче, продумай ми! — рече Милена съ плачъ. — Що бѣгашъ отъ мене?

Вълкадинъ все тъй я гледаше.

— Кажи ми думица ... Продумай, тейко!